

ÁDÁM TAMÁS

Búcsú a kedvestől

Jött, aminek jönnie kellett: roncsolt család,
szétfagyott szerelmek, anyagi csőd. Vagdalkozások,
gyűlöletnyilak. És ha ez kevés lenne: autóbaleset,
gégemetszés, gerincműtét, combnyaktörés és a rák.
Mindet legyőzted. Eddig. A sok gyógyszertől
elvékonyodott a bőröd, tintakék foltok mindenhol,
mint vihar előtti felhők. Élni akarásod tavaszként
rögült bennem.

Mindenszentekkor krizantémot vittünk édesanyád
sírára, a meredek hegyoldalba vágott sírok között
ballagtunk, amikor elestél, majdnem ott maradtál.
Most odaértél.

Ritkán mosolyogtál. Egy hét távollét után tértél haza,
köcsögfát faragtam neked, meghatódtál,
órákig nézted. Régi vágyad teljesült.

Az utóbbi hetekben hosszú éjszakákat átbeszélgettünk,
felidéztük a szép és keserű pillanatokat, tán éreztük,
nem sok emlékezésre lesz már lehetőségünk.
Végignevettük az Isten hozta, őrnagy urat. Sok tervet
dédelgettél: munkát vállalsz, kézenfogva sétálunk
a Balaton partján, és újra elmegyünk a nudista strandra,
ahol szabadnak éreztük magunkat, bár rossz volt a lángos.

Háromszor hívtam a mentősöket, akik nem vettek
komolyan, a földről emeltünk fel egy fiatalemberrel.
Amikor nehezen vetted a levegőt, nagyon megijedtem,
hörögtél, majd elcsendesedtél. Megcsókoltalak,
már nem lélegeztél.

Puskin, a kaukázusi juhászunk megsértődött, mert nem te vitted neki az ételt, hetekig nem evett. Kiszaggatta az összes muskátlit, amit rossz kezeddél ültettél.

Megpróbáltak újraéleszteni, reménytelen vállalkozás. Órákig feküdtél félmeztelenül a padlón, nem mertem odanézni, végül jött a temetkezési vállalkozó. A koporsóba simuló fekete műanyag sercegett. Lepedőmmel takartalak, hogy később is érezd, mennyire szerettelek. Mégsem búcsúzó, egyszer még látlak.

Zilahi Nono: Sóbaj a mindenségért